

# Romantismul: Mihai Eminescu - Caracteristicile limbajului poetic Intr-o poezie romantica studiata Floare albastra - Mihai Eminescu

## Introducere

Mihai Eminescu reprezinta unul dintre numele cele mai sonore ale literaturii romane, poetul prin excelenta al secolului al XIX-lea, primul care a revolutionat limbajul artistic In literatura romana, proband puterea acesteia de a concretiza abstractul si de a transmite varietatea sentimentelor tipice imaginarului romantic.

Prezentarea unor caracteristici ale romantismului

Publicata In Convorbiri literare In 1873, poezia Floare albastra face parte din categoria capodoperelor si depaseste tematica iubirii si a naturii prin anticiparea unui registru grav al poemelor din ultima perioada de creatie, anume conditia omului de geniu, condamnat la singuratate, la nefericire, conceptie preluata de la filozoful german Schopenhauer. Ca specie, poezia este o egloga, o idila cu dialog plasata Intr-un cadru rustic. Opera ilustreaza "lirica mastilor" (T.Vianu)/tipul de lirism obiectiv, avand un vag fir epic si ca modalitate de expunere alternarea replicilor unui eu feminin si a unuia masculin.

Alte elemente care justifica apartenenta acestui text la romantism sunt motivele literare, dintre care amintim luna, seara, codrul protector, marea, floarea albastra ca simbol al iubirii perisabile, trecatoare, dar pure, precum si crearea unei antiteze Intre conditia eului masculin, semnificand aspiratia omului de geniu de a-si depasi conditia, si eul feminin, Intruchipare a idealului de tip "carpe diem".

Relatia dintre ideile poetice si mijloacele artistice de realizare a acestora  
Egloga pe tema conditiei omului de geniu, proiectata pe fundalul unei naturi initial salbatice, apoi rustice, Floare albastra are o structura ce alterneaza, Intr-un vag scenariu epic, replicile eului feminin cu cele ale barbatului cautator de absolut, astfel Incat o prima trasatura a limbajului poetic este alternarea registrului popular, arhaic, regional cu cel literar, cult, grav. Replicile fetei cuprind structuri ce amintesc de spontaneitatea, naturalitatea graiului rural: "De nu m-ai uita, Incalte /Sufletul vietii mele", "Grija noastra n-aib-o nime /Cui ce-i pasa ca-mi esti drag?", "Voi cerca de ma iubesti", "Mi-i tineea de subsioara,/Te-oi tineea pe dupa gat", In antiteza cu interventiile barbatului, rostite pe un ton elegiac, uneori chiar avlnd valoarea impersonala a unor adevaruri general valabile: "Totusi este trist In lume!". Astfel, opozitia dintre superioritatea geniului si mediocritatea omului comun, reprezentata de fiinta feminina, se reflecta nu numai la nivelul atitudinilor, ci si la cel al limbajului.

Poemul este structurat antitetic, fiind recunoscut gustul excesiv al poetului pentru aceasta figura de gandire ("Antitezele sunt viata", spune Eminescu Insusi, iar Maiorescu Il caracterizeaza ca fiind "iubitor de antiteze cam exagerate"): opozitia se realizeaza nu numai Intre idealul hedonist,

## Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari  
<http://referatenoi.ro>

---

dionisiac asupra iubirii al fetei si cautarea de absolut a barbatului, ci si Intre motivele literare ce se regasesc In replicile lor: "stele", "nori", "ceruri nalte", "soare", "campiile asire", "Intunecata mare", "piramidele-nvechite" inspira puterea de a cuprinde spiritual universul Intr-o dimensiune tripla (pe verticala, pe orizontala si temporal), pe cand "balta", "trestia", "foile de mure", "firul de romanita" aduc In discutie superficialitatea idealului fetei, fragilitatea iubirii, efemeritatea conditiei umane.

Preferinta pentru simboluri se Inscribe tot In estetica romantismului. Laitmotivul ce apare si In titlu este preluat din literatura universala si recontextualizat de Eminescu: daca la Novalis In Heinrich von Offerdingen desemna cautarea absolutului, In poemul de fata ilustreaza sentimentul erotic, Implinirea sufleteasca pe care o poate genera dragostea, fiind ambivalent: iubirea implica nu numai o purificare a spiritului (albastru), ci se caracterizeaza, de asemenea, prin fragilitate, perisabilitate (floare).

La nivel semantic, plasticitatea imaginilor poetice este data de coexistenta mai multor procedee: epitetul este folosit excesiv ("Intunecata mare", "prapastia mareata", "sarutari dulci", "trestia cea lina", "balta cea senina", "dulce minune", "dulce floare", "de-aur parul"), alaturi de comparatie ("voi si rosie ca marul" - portretul fetei are aura de generalitate a personajelor feminine de basm, "ca un stalp eu stam In luna" - marcheaza dificultatea eului masculin de a accepta ideea ca implinirea nu este de gasit In demersuri cognitive, ci numai prin afect). Personificarea ("und-izvoare plang In vale") se regaseste accidental, iar exclamatiile retorice si repetitiile din final "Floare albastra, Floare albastra", "Ce frumoasa, ce nebuna /E albastra-mi dulce floare!") accentueaza regretul eului liric, exemplificand nivelul figurilor sintactice si retorice.

### Incheiere

Floare albastra reprezinta una dintre capodoperele eminesciene nu numai prin depasirea tematicii iubirii si a naturii In directia abordarii conditiei omului de geniu, ci si la nivelul limbajului poetic, ce anticipa, prin simplitate, naturalete si profunzime a simbolurilor, clasicizarea viziunii poetului de dupa 1878, cand Incepe cea de-a treia etapa de creatie eminesciana.